

2. søndag i advent 2017 (84 - 302 - 82 / 271 - 85 – 381)

Vi skal i dag, lige som da vi sluttede kirkeåret, høre om dommens dag – om Kristi genkomst i herlighed.

Kirken har i gammel tid flittigt brugt dommedagen til at skabe frygt. Hvis man fik fornemmelsen af, at man var ved at miste grebet om sjælene, så var det nærliggende og bekvemt at true med dommedag. En tro på en streng og dømmende retfærdighed.

Når man skal ordineres som præst i Folkekirken, underskriver man under biskoppens påsyn 'Præsteløftet'. Her lover man – med regnskabsdagen for øje - blandt andet, at man 'vil beflitte sig på at forkynde Guds ord rent og purt, således som det findes i de profetiske og apostoliske skrifter'.

Bemærk: Der står ikke: således som det står i Det Gamle Testamente og det Nye Testamente. Det er således tydeliggjort, at det er de skrifter, som peger på Kristus og udgår fra Kristus, der skal danne grunden og bunden for ens forkyndelse.

Dette indebærer, at hvis man for eksempel forkynder, at Paulus meninger om kvindens underordnede status i forhold til manden har samme sandhed, samme vægt som Jesus død på korset og hans opstandelse fra de døde påskemorgen, så har man forsyndet sig imod præsteløftet.

Og med regnskabsdagen for øje kan jeg sige: Evangeliet forkynder ikke en streng og dømmende Guds retfærdighed, men derimod en nådens retfærdighed, skænket mennesket gratis – og det blot ved troen på, at Kristus har frelst dem. At Guds vilje blev fuldbragt på korset.

Dette alene og intet andet er skriftens midte. Ud fra dette lysende centrum skal og kan alle dunkle og moraliserende steder tolkes.

Dagens lignelse om de 10 brudejomfruer er hentet fra Jesu sidste store tale til sine disciple, inden han farer til himmelen. I hele dette afsnit af evangeliet taler Jesus om sin genkomst ved verdens ende - og om, hvordan han da vil holde dom over menneskene.

Nu kunne nogle nok fristes til at udlægge fortællingen om de ti brudepiger – som en trussel om at blive udelukket og straffet, såfremt vi ikke har levet på en helt bestemt måde.

Men den er ikke et forsøg på at skræmme folk ind i himlen. For sådan er Jesu ord aldrig. Hos ham tændes alene håbet til Gud og Guds nåde.

Og det i fortrøstning til at fremtiden må være op til brudgommen, til Gud.

Af børn kan man blive klog: En lille dreng, der gik og glædede sig til, at han skulle ud at rejse, siger en dag pludselig til sin far:

Far, ved du hvad, forventningen den er det bedste, for når man først er der – så er det forbi.

I det barn møder vi den uforfalskede forventningens glæde – uden beregning og bagtanker. Fuld af frimodighed og glæde i forventningen, vel vidende at forventningen vil høre op.

Lige så umiddelbar er forventnings glæde ofte ikke i voksenlivet. Det kan nogle voksne ikke nøjes med. De vil ikke leve i nuets forhåbning.

De vil nemlig forsikres om, at deres håb og ønsker fører til noget. De vil se resultater eller i det mindste have vished for, at der kommer et resultat, de kan være sikre på.

De vil bekræftes i deres forventning.

Den lille dreng var derimod fortrøstningsfuld og gav udtryk for hengivenhed uden forsikring. Og sådan udviste barnet mod til at leve det liv det engang var sat til at leve.

Denne Gudgivne livsvilje er det sande menneskelige livsmod. Et livsmod, der tager livet, som det er. Og glædes i forventningen.

Det voksne livsmod derimod, med dets søgen efter vished, er intet andet end en skjult angst for ikke at få noget ud af livet.

Det er en angst der lever og næres af forfængeligheden. Den fører kun til, at man før eller siden vender virkeligheden ryggen og ender i et fællesskab, hvor man flygter fra virkelighed, for at leve på en forventet efterbevilling.

Derfor skal vi huske på, at Julenat lød englens sang ikke: Ære være mennesket, der blev frelst. Derimod lød sangen: Ære være Gud i det højeste! og Fred på Jorden! i Mennesker Velbehag.

Og den lød sådan fordi - at et hvert menneske der hører det, skal forstå, at det ikke er alene i verden, og at det kun lever når dets medmennesker lever.

Den lød sådan, for at ethvert menneske skal vedstå, hvad det har gjort og ikke for at blive reddet engang.

Vi skal stå ved det liv, vi nu engang lever og har levet. For den, der står ved sit liv, ser al sin fortabthed her i livet. Det menneske kan da - midt i sin fortabthed - høre tilgivelsens ord til nyt liv.

Vel vil dommedag komme - Herrens dag.

Således varsler Jesus, at der skal ske tegn i sol og måne, og mennesket skal gribes af angst og rådvildhed, og de skal gå til af skræk og frygt for det, der skal komme over verden!

Men så vender han det 180 grader, vender det om til forventningens glæde og siger:

Når alt dette begynder at ske, da skal I rette jer op og løfte jeres hoveder, for jeres forløsning er nær!

Og sådan ser Vor Herre Jesus Kristus selv dommedag som en befrielse – en glædens dag. Og det skal enhver, der tror hans ord også gøre. For dommedag er Guds dag, og derfor har vi intet at frygte.

Hvad Gud gør, gør han altid til rette tid, og med Kristus er Himmeriges rige kommet nær.

Troen hører det og véd, at om en liden Stund, så kommer han, og han vil ikke tøve.

Kristus siger da til dig: Det at håbe på opstandelse - at håbe på dette livs oprejsning – håbe på herrens dag. Det er det samme som at tro på Gud. Det er det, evangeliet forkynder.

I dette håb til Guds løfte er vi, midt i al vor fortabthed, salige allerede i Dag.

Amen

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen